

עלון ניצוצי הכולל

יוצא לאור ע"י כולל להוראה 'כולל מוהר"א ש"י' מיסודו של
ב"ק מוהר"א ש"ש צוק"ל בנשיאות מורינו ורבינו הרד"צ שליט"א

עלון מס': 66

פרשת: ויצא

דבר המערכת

כסא דנחמתא: כלל אברכי הכולל
ובפרט ראש הכולל, מביעים נחמה
עמוקה למשפ' אדלשטיין החשובה,
ובפרט לאבי המשפחה ר' **אריה
אדלשטיין הי"ו**, לראש הישיבה
ומג"ש הדף היומי **הרב אליעזר
אדלשטיין שליט"א**, ולאח אברך
הכולל ר' **שמואל אדלשטיין הי"ו**. על
פטירת הבה"ח **נחמן מאיר אדלשטיין
ז"ל**.

ובזאת מבקשים מבורא עולם שכבר
נחכה שיתקיים בנו "ובלע המוות
לנצח ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל
פנים", במהרה אמן.

שיעור הדף היומי: עקב פטירת אחי
ראש הישיבה הרב אליעזר אדלשטיין,
לא התקיימו שיעורים השבוע. אי"ה
בשבוע הבא יחזרו השיעורים לסדרן.

דבר ראש הכולל

ללמוד בשינה

"יוצא יעקב": יעקב אבינו ע"ה, קודם שיצא לחרן, הסתגר י"ד שנה בבית שם ועבר, ושקד
על תלמודו במסירות נפש. ואף שלא שכב על מיטה, התורה אינה מזכירה כלל את השנים
הללו. **מדוע? הרי אלו היו שנותיו הטובות ביותר!**

אלא שהתורה מגלה לנו יסוד עמוק: "יוצא יעקב" - **היציאה מהישיבה אל חיי המעשה
היא עיקר שליחותו של האדם**. רצון ה' הוא שהאדם יקים בית, יתמודד עם עול אשה, פרנסה,
ילדים, רמאים - ובתוך כל זאת לא ישכח את תלמודו. דוקא אז, כשהתורה נלמדת "באף",
מתוך קושי והתמודדות - היא זו שעומדת לו באמת.

זהו חלומו של יעקב: "והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" - ללמדנו שעל אף
שראשו בשמים, עליו להיות מוצב על הארץ, לדאוג לגשמיות, אך מתוך חיבור תמידי
לרוחניות. זו שלמותו של האדם - לחבר שמים וארץ, גשמיות ורוחניות, עשייה ותורה.

לכן האריכה התורה לספר על שנותיו בבית לבן, על ההתמודדות עם ארבע נשים, ילדים,
רמאות ועמל הפרנסה - ובכל זאת "ויבא יעקב שלם", שלם בתורתו, שלא שכח תלמודו. חז"ל
דרשו: שלם בגופו, שלם בממונו, **ושלם בתורתו - אף בתוך בית לבן**, מקום של שקר ומרמה.

והנה הס"מ - עשיו הרשע - מונע מהאדם ללמוד ולעשות סיומים. **ס"מ ר"ת: "סיום מסכת
אין לעשות"**. אך יעקב התגבר עליו, וזהו "והנה שלם" - ר"ת: **"סיום מסכת לעשות"**. הסיום
הוא מעלה עצומה, וכפי שכתוב בתיקוני זוהר: **הזוכה לסיים מסכת - זוכה לעולם רוחני
בפני עצמו**, עולם של קדושה והשגה.

וזה "ויקץ יעקב משנתו" - ודרשו חז"ל: "ממשנתו", **כי גם בשנתו לבו הוגה בתורה**. "אכן
יש ה' במקום הזה" - גם בגשמיות, גם בשינה, יש התגלות אלוקית. אף כשאנו לומד בפועל,
יודע האדם: "יש ה' במקום הזה", גם בתוך הבלבולים והעיסוקים - התורה שורה.

וכן יעקב אמר: "גנובתי יום וגנובתי לילה" - גנב רגעים מהיום ומהלילה לקביעת עיתים
לתורה. כמו שפירש רבינו ז"ל: "קבעת עיתים לתורה" - קבע מלשון גזילה, שצריך לגנוב זמן
לתורה.

יעקב זכה ללמוד משניות רבות, עד שזכה לסיומים. "אכן יש ה' במקום" - סופי תיבות -
משנה. "הזה" בגימטריא ח"י (עם הכולל) - לרמז על לימוד ח"י פרקי משניות.

ועל ידי זה **"ואנכי לא" - ידעתי**, שעל ידי הלימוד משניות יקבל יעקב אבינו את כל התורה,
שהיא **"אנכי ה' אלוהיך"**, שזה שורש מצוות "עשה", והדברה השנייה **"לא יהיה לך"**, שזה שורש
מצוות "לא תעשה", שזה תכלית התורה כולה.

זכינו בדורותינו אלו, להכיר את הגאון ר' חיים קנייבסקי זצוק"ל, שידוע שהיה ממלמל דברי
תורה מתוך שנתו, ואף אירע אף ששתה לחיים מיד שקם מהשינה מפני **שעשה סיום מסכת
בשנתו** (ובתשעת הימים הסתפק האם סיום בחלום נחשב לסיום).

שנזכה להתמיד בתורה ביום ובלילה אמן.

**בברכת שבת שלום ומבורך
הרב גד סולומון ראש הכולל**

ר"ת	מנצ"ש (נארים)	כניסת שבת	ירושלים
17:47	17:14	16:00	ירושלים
17:48	17:16	16:14	ת"א
17:46	17:13	16:04	חיפה
17:44	17:11	15:52	יבנאל

מה המקור למנהג של חטיפת שיריים והאם נהגו כן אצל רבינו ז"ל?

תשובה: "אודות שכתבת בעניין חטיפת שיריים וכו',

ידוע אשר אצל רבינו ז"ל היתה קפידה גדולה לא לחטוף, אלא כל אחד עבר ולקח מעט מהצלחת בדרך ארץ גדול מאד.

ובאמת לפי דברי הגמרא (חולין קל"ג.) משמע שצריכים ליתן ולא לחטוף, הן אמת כי שם מדבר ממתנות כהונה, אבל יש כבר רמז לשיריים, וזו לשון הגמרא שם: אמר רבה בדק לן רב יוסף האי דחטיף מתנתא חבובי קא מחבב מצווה, או זלזולי קא מזלזל במצווה? ופשטנא לך ונתן ולא שיטול מעצמו, אמר אביי מריש הוה חטיפנא מתנתא, אמינא חבובי קא מחביבנא מצווה, כיוון דשמענא להא "ונתן", 'ולא שיטול מעצמו', מיחטף לא חטיפנא...

הרי שלך לפניך, שהרבי צריך לתת ולא לחטוף".

(אשר בנחל חלק ט"ו עמ' ש"ז - ש"ח)

שאלה: האם צריך לחתוך לבבות עוף כדי להוציא את הדם לפני ששמים על המנגל? והאם חייבים לבשל על האש או שאפשר על המחבת?

תשובה: לבבות עוף שאינם טריים בדרך כלל הם מגיעים לצרכן כשהם קפואים ללא הכשרה, והכשרם הוא בצלייה על האש בלבד, וקודם הצלייה צריך לחתוך את הלב באמצעו ולפתוח אותו כמו ספר לשני הצדדים, כך שכל הצרירות דם ייצא מכל הורידים. ולאחר הצלייה מותר לבשלם במחבת.

לבבות עוף טריים לאחר השחיטה, הכשרם במליחה למי שיודע להכשיר כהלכה ואינם צריכים צלייה ככבד, וצריך לחותכן לאורך ולרוחב כדי שכל הדם ייצא, כנ"ל, (שו"ע יורה דעה סימן ע"ב סעיף א'), ועיין בט"ז ובמשבצות זהב שם שאף שהרמ"א כתב להחמיר לצלותו, מ"מ המנהג להקל, וכן כתבו האחרונים, עיין בספר מעדני השלחן (סימן ע"ב סק"ח).

וכל זה מצד הלכה, אמנם אין לאכול לבבות של בהמה משום שהם קשה לשכחה, ואף לבבות של עוף הזהיר האר"י ז"ל שלא לאכול, ובפרט הזכרים יש להם להיזהר בזה, ומצוי הדבר במעורב ירושלמי שיש שם לבבות.

כן מובא בגמרא (הוריות י"ג), שהאוכל לב של בהמה משכח תלמודו, והובא להלכה במשנה ברורה (סימן ק"ע סקמ"ה), ובמגן אברהם בשם הכתבים, שיש להזהר גם בלב של חיה ועוף. ויש שכתבו שיש להזהר ג"כ שלא לאכול כבד ומוח של בהמה (כף החיים), אמנם להלכה הפוסקים חששו רק בלב, אבל במוח וכבד אין נזהרים בזה ונוהגים לאוכלם, ואדרבא תלמידי הבעל שם טוב נוהגים לאכול כבד בשבת קודש (שמירת הגוף והנפש סימן י"ב, ע"ש).

לשליחת שאלה לרב: kolelmoharosh@gmail.com

מעלת לימוד ההלכה מספרי ברסלב

"עליך לדעת, כי היסוד ביהדות הוא לימוד שולחן ערוך, וכל זמן שאינו שגור בפי האדם, עליו לבקש הרבה את הקדוש ברוך הוא, שיזכה להיות יהודי אמיתי, כי אי אפשר להיות יהודי בלא לימוד שולחן ערוך, וצריך למסור נפשו בעבור לימוד שולחן ערוך, וללמדו הרבה מאד, ולשקוד בו ללא גבול"

(אשר בנחל מכתב ו' קמ"ג)

הקדשות

העלון מוקדש

לרפואה שלמה במהרה וברחמים רפאל רחמים בן סלימה.

העלון מוקדש

לעילוי נשמת הבחור החשוב נחמן מאיר בן יהודה אריה ז"ל

גלב"ע א' כסליו תשפ"ו. ת.נ.צ.ב.ה

פניי אוצר לאברכי הכולל

אשרי האברך שאינו מטעה את עצמו, אלא תיכף-ומייד אחר החתונה נכנס בתוך הכולל, ומתמיד בלימוד התורה הקדושה, אשר כל העולם כולו עומד בזכותו, כמאמרם ז"ל (תנחומא, בראשית), **שהעולם לא נתייסד אלא על התורה**, והקדוש-ברוך-הוא נתנה לישראל שיתעסקו בה ובמצוותיה יומם ולילה, שנאמר (יהושע א, ח): "והגית בו יומם ולילה"; ואומר (תהלים א, ב-ג): "כי אם בתורת הוי"ה חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה. והיה כעץ שתול על פלגי מים" וגו'; **שבשביל שומרי התורה העולם עומד**, שכן אמרה חנה (שמואל א, ב, ח): "כי להוי"ה מצקי ארץ"; ומי הם "מצוקי ארץ"? אלו שומרי התורה שבזכותם הושתתה התורה, שנאמר (שם): "וישת עליהם תבל".

(מכתב י"ט כסלו תש"ע)

דרשות מוהר"ש לאברכים

כשאני הייתי בחור היה לי כיסא מתקפל וארון קיר עם מדף, והיה עוד שני כיסאות מתקפלים (שזה היה הכי זול), והוצאתי את המדף והשענתי על הכסאות, וזה היה ה'שולחן' שלי, לאבא מצאתי שולחן של מכונת תפירה שאחד זרק, וזה היה השולחן שלו, כזאת עניות הייתה לנו אבל למד תורה בהתמדה עצומה, **אז גם כן אם אתם רוצים - יכולים**, אם לא רוצים...

אמרתי לכם כמה פעמים: למה אומרים בכל יום (תהלים קמה, טז): "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון"? למה "רצון", היה צריך לומר: "פותח את ידך ומשביע לכל חי מזון"! אלא, שאם לא יהיה לך "רצון", אפילו ששימו לך מעדנים על השולחן - אתה תגיד: 'אני רוצה למות, לא רוצה לצאת מהמיטה, לא רוצה לחיות!' לכן, **אם אתה לא רוצה - לא יכולים לעזור לך!** אותו דבר: **אם יש רצון - יש הכול!** לכן תתחזקו מאוד!

(דרשה 'דעת לאברכים')

סיפור לשבת

הרב אלכסנדר הופמן, תלמיד חכם מבני ברק, סיפר על תקופה שבה מסר שיעורים בישיבה בירוחם, עיר בלב המדבר. שיגרת יומו כללה שיעור בבוקר ולימוד אישי עם בחורים בשעות אחר הצהריים. יום אחד, לאחר שסיים ללמוד בשעה חמש, חזר הרב הופמן לביתו, שהיה ממוקם באחת הקצוות המרוחקות של היישוב, וחלון סלון הבית משקיף על נוף מדברי רחב ידיים. כעבור כשעה, בזמן שהכין את שיעורו, שמע הרב רעש חזק של מסוק צבאי. הוא הביט בחלון וראה את המסוק נוחת במרחק של קילומטר-שניים בלב המדבר. הרב ראה אדם ניגש אל המסוק, מתעסק עם מישהו מתוכו, וכחצי שעה לאחר מכן המסוק ממריא. והאדם הנותר החל צועד לעבר היישוב. כשהתקרב, הבחין הרב שמדובר באדם עם כיפה וחולצה לבנה - ולתדהמתו זיהה כי זהו הבחור שלמד איתו באותו יום. המראה עורר ברב הופמן דאגה ומחשבות על פשר הקשר של בחור הישיבה עם הצבא. הוא המשיך להיות טרוד כל אותו יום עד שהגיע לישיבה לסדר מוסר ולתפילת ערבית.

כשנכנס הרב לישיבה, הבחור מיהר לקראתו בהתרגשות: "הרב, קרה לי נס!" הבחור סיפר: "היום לא הייתי מרוכז והחלטתי שאני חייב להתאוויר בהליכה במדבר. הלכתי כשני קילומטרים ונתקלתי בשיח קוצני. ברוב סקרנותי, ניסיתי לראות מה יש בו בפנים, ופתאום, בסיבוב לא נכון, נפצעתי קשה ביד. מיד התחיל לזוב ממני הרבה דם, ולא הצלחתי לעצור את הדימום.

"השמש הקופחת, איבוד הדם והסחרחורת שהחלה אחריה, גרמו לי להבין שהמצב קשה ושאלם אנסה לצעוד חזרה ליישוב אתמוטט בדרך - ואני לבד. לא היה שום פתרון טבעי. הרגשתי שאני תלוי אך ורק בבורא עולם. פרצתי בבכי וזעקתי: 'ריבונו של עולם, אבא, רק אתה יכול להציל אותי!'"

תוך דקות ספורות, רעש מסוק נשמע והמסוק נחת מטרים ספורים ממני, בלב המדבר. דפקתי על החלון, וטייס המסוק סימן לי 'מה אתה רוצה?'. הרמתי את ידי והטייס ראה את הדם, הוא יצא עם תיק עזרה ראשונה, חבש לי את היד במקצועיות ונתן לי לשתות.

הטייס אמר לבחור: "בחורצ'יק, קרה לך נס! אני קצין בכיר, וכמה דקות לפני כן קיבלתי איתות למכשיר הקשר שיש לי טלפון דחוף. ראיתי שאני מעל מדבר, והחלטתי לנחות כאן כדי לנהל את השיחה ברוגע. נחתתי, ואתה דפקת לי על החלון!"

הבחור אמר לרב: "חשבתי לעצמי, מאיפה הבורא יציל אותי... אולי יגיע ג'יפ, אבל ככה, ישר מהשמיים? על זה לא חלמתי!"

הרב סיכם: המסר הגדול עבור כולנו הוא שכאשר אדם פונה לבורא עולם באמת, מתוך אמונה שלמה וקריאה מעומק הלב - "אבא! רק אתה!" - תפילות כאלו נענות, ועליהן נאמר: "קרוב ה' לכל קוראיו, לכל אשר יקראוהו באמת".

העלון מוקדש

לרפואת **רחל אפרת בת מרגלית** פרנסה בנקל **לגיל בן שרה**, ושבניהם **א"ש, נחמן נתן, פייגא, רייזא רבקה, ושמעון** יהיו יראי שמים ויאהבו את התורה, ולרפואה שלמה במהרה **לאליעזר שלמה בן מרגלית**, שיהיה לו ניסים גדולים! ויחזור לאיתנו הראשון.

הקדשות

העלון מוקדש

לזכות **משפחת יצחקי** שיושפע להם שפע בכל העניינים בריאות והצלחה פרנסה בשפע ונחת מכל יוצאי חלציהם. ולהבדיל לע"נ **מנצור יצחק בן חביבה** נלב"ע ח' כסלו ה'תשע"ב.

השלום בפרשה

תדבר איתה...

למה? מדוע האריכו הנערות כל כך בדבריהן, והשיבו אף על שאלות שלא נשאלו? עונה הגמרא: **"לפי שהנשים דברניות הן"**. רואים שכך טבע הנשים לדבר ולשוחח וכמה צריך וראוי למצוא זמן ולהשקיע בשיחה ודיבור עם האשה, שהיא מאד בנויה על ענין הדיבור, וטבעה לדבר הרבה, **כי כל הכוח העוצמתי של האשה טמון בדיבור שלה**, כך היא מתחברת עם הסובבים אותה.

לכן, הבעל צריך להבין קודם כל שאשתו זקוקה לדבר ולחלק איתו כל החוויות שעברו עליה במשך היום. בכך, היא משתפת אותו בכל רגשותיה, כדי שהוא יזדהה עם מה שעברה וחווה. זהו טבעה, וצריך ללמוד להקשיב ולשתוק, כדי שהשיחה תחבר בין שניהם. כל בעל צריך לדעת, **ששורש החיבור בין שני בני זוג הוא הדיבור**. הדיבור הוא מה שמקשר בין כל אדם לאדם, כל שכן בין איש לאשה. הדיבור יוצא מהנפש ונכנס לנפש של השומע. כאשר הדיבור טוב, הוא נשמע ונתקבל.

ואל תשיבני ממה ששינוי במסכת אבות: **"אל תרבה שיחה עם האשה"**. כבר אמר הסטייפלר שזה לא נאמר על דיבורים הנצרכים בין איש לאשה, אלא על דיבורים מיותרים. כמו כן, זה לא נאמר על השנה הראשונה, כי אז יש להרבות בדיבור ולשוחח כדי להכיר ולהבין את הנפשות הפועלות.

על ידי שמדברים ומשוחחים בכל מיני הזדמנויות - בבית, בטויל רגלי (שם יותר קל לשוחח) - נוצר ביניהם **"קו תקשורת"**. כאשר יש בעיה או כעסים ואי הבנות, הדיבור מיישר את ההדורים ללא צורך במגשר, כי הם בעצמם בנו את הגישור וההבנה. זה חשוב מאוד מאוד, כי רוב מקרי הגירושים נובעים מאי הבנות וחוסר בהירות על מה מפריע או פוגע אחד בשני ומה חשוב שיעשה עבורו.

מניסיון אישי, כשמנסים לפשר בין בני זוג ניצים, הבעל פתאום אומר: **"וואי, לא ידעתי, למה לא אמרת לי?"** וכן להיפך. לכן, **כשיש קו תקשורת** הבעל והאשה משדרים על אותו תדר, ישנה הבנה הדדית. רוב הבעיות בחיי הנישואין מסתדרות כשהבעל והאשה משוחחים ומבינים ומכילים אחד את השני.

וגם שהאשה צועקת ומתלוננת, כמו שרחל אמרה **"ואם אין מתה אנוכי"**, צריך לשמוע ולענות בעדינות, ואף ש **"ויוחר אף יעקב ברחל"**, יעקב נענש ע"ז, כמו שאמרו חז"ל במדרש (בראשית פרשה עא): **"אמר לו הקדוש ברוך הוא כך עונים את המעיקות? חייך שבניך עתידים לעמוד לפני בנה"** (עיין ברמב"ן הקדוש שפירש כוונתו הטובה של יעקב).

אנו לומדים שתכונת האשה לדבר, ולשוחח, וצריכים לדבר עימה בנחת גם אם היא לא נוהגת כך, וכך נזכה לחיים מאושרים ושמחים.

בפרשתנו יעקב אבינו הולך לחרן כמצות אימו. מגיע הוא למקומו של לבן, פוגש הוא את רועי הצאן ומפנה אליהם שאלה: **"הידעתם את לבן בן נחור?"** והם עונים: **"ידענו"**. ממשיך יעקב ושואל: **"השלום לו?"** והם עונים: **"שלום"**. אבל אז הם מוסיפים משפט שנראה שאינו קשור לדו שיח שהתקיים ביניהם עד עתה: **"והנה רחל בתו באה עם הצאן"**.

מה רצו הרועים לומר ליעקב במשפט זה? אומר המדרש (בראשית רבה ע, יא): **"ויואמר השלום - לו, השלום ביניכם לבינו, ויאמרו שלום, ואין פוטטין את בעי [אם לדבר אתה רוצה], 'והנה רחל בתו באה עם הצאן', הדא אמרת שהדיבור מצוי בנשים"**.

כתבו המפרשים שם: למה אמרו לו אנשי המקום **"והנה רחל בתו"**, הרי לא שאל יעקב על בנותיו של לבן?! אלא אמרו לו כך מכיון שראו שהוא מאריך בדיבור באומרו **"השלום לו, השלום ביניכם לבינו"**, ולכן אמרו לו אם אתה רוצה לדבר אז **"והנה רחל בתו באה"** **תדבר איתה, היא - אשה**, והדיבור מצוי בנשים. הרועים רמזו ליעקב אבינו, ולכל חתן שמתחתן, אם כבר יש לך על מה לדבר, אל תדבר עם חברים ואנשים ברחוב, תלך תדבר עם אשתך, היא רוצה שתדבר איתה ביחד.

ובאמת שזו גמרא ערוכה (קידושין מט:): **"עשרה קבים שיחה ירדו לעולם, תשעה נטלו נשים ואחד נטלו כל העולם כולו"**. ונתבונן: מדוע נקטו חז"ל במילה 'שיחה'? **משמעות המילה 'שיחה' - היא, מילים שלא בהכרח שיש להם משמעות**, וזאת בשונה מדיבור שיש לו משמעות, ולכן נאמר **"עשרה קבים שיחה"**. דהיינו, שהנשים מדברות משום שזהו טבען ולא תמיד צריך להיות לדבריהן משמעות כלשהי. היא מדברת כדי להרגיש שהיא קשורה אליך ושותפה שלך.

גם בגמרא ברכות (ג). מובא: **"רבי אליעזר אומר, שלוש משמרות היו הלילה... שלישית... אשה מספרת (מדברת) עם בעלה"**. ובבן יהוידע (ד"ה והנה) ביאר מה שנקטה הגמרא בלשון **"אשה מספרת עם בעלה"** ולא **"האיש מספר עם אשתו"**, מפני שמצוי יותר שהאשה תדבר אל בעלה, ומכמה טעמים: **א. מפני ששנים דברניות הן. ב. בדרך כלל הדיבור הוא על ענייני הבית, ובעניין זה מרבה האשה לדבר יותר מן האיש.**

דוגמא נפלאה לכך מצינו בנביא (שמואל א יא יג), כשבאו שאול ונערו לעירו של **שמואל הנביא** - כדי לשאול אותו היכן האתונות של קיש אביו של שאול, מצאו נערות יוצאות לשאוב מים ושאלו אותן: **"היש בזה הרואה?"** כלומר, האם שמואל הנביא נמצא כאן? והנערות עונות במילה אחת: **"יש"**. כן, הנביא נמצא כאן.

והנה, אף על פי שבזאת נסתיימה תשובתן הן המשיכו והאריכו בדברים הרבה מעבר למה שנשאלו. ועל כך שואלת הגמרא (ברכות מח:): **"וכל כך**

מתוך תכנית גדול השלום - להדרת חתנים ויעוצ' זוגי, לפרטים: הרב גד סולומון 054-846-9717

קו שיעורי 'שלום
בית' ו'טהרת
המשפחה'
077-323-7830
שלוחה 1 גברים
שלוחה 2 נשים

רוצים לזכות ל'יום
שלם לימוד תורה'
של אברכי הכולל
לע"נ, לרפואה,
לזיווג, וכד'
חייגו
04-648-1112

כולל מוהרא"ש שע"י עמותת 'תורת חסד - תפארת אברכים'

- **טלפון המשרד:** 04-648-1112 (א-ה 09:00-18:00)
- **פרטי החשבון:** בנק מזרחי טפחות (20) סניף נשר (523) ח-ן 265789
- **ביט/פייבוקס:** 054-8469717
- **נדירים פלוס:** בחיפוש 'כולל מוהרא"ש'
- **אתר:** כולל-מוהראש.ישראל
- **לקבלת העלון במייל:** kolelmoharosh@gmail.com